

[Ivar Nørgaard]

vi var uenige med de andre. Han syntes ikke, at vi skulle indtage det standpunkt, vi gjorde, men hvis vi gjorde det, så var det vores ret. Og selvfølgelig ville Vesttyskland behandle os, ligesom de hidtil havde gjort.

Hvad er det for lande, der vil behandle os på denne grove måde, man nu påstår? Er det f.eks. vores partifælle Mitterrand, der vil gøre det? Vi har ikke hørt, at han kunne tænke sig at behandle os dårligt, før han selv skal have valg i Frankrig. Det tror jeg slet ikke. Jeg tror slet ikke, at mine gode socialdemokratiske venner i hele Europa overhovedet vil vise alle de dårlige sider, som de herrer ministre her foregøgler os.

Så derfor, ministre: lad være med at male fanden på væggen. Lad os nu tage stilling til, om vi skal sige ja eller nej til denne pakke. Det er selvfølgelig o.k., at regeringen finder, at det vil være meget lettere at regere, efter at vi har sagt ja. Der bliver surhed og frustration, hvis vi siger nej, ligesom der er blevet det, hver gang England og Frankrig og andre har sagt nej, når alle andre var enige. Det sker også her. Men hvad har vi ministre til? De må selvfølgelig gå ned og tage de skældud og øretæver, de kan få. Og hvis de ikke ønsker det, ja, så er vi jo nogle andre, der kan gøre det. Og vi har prøvet det, de herrer, vi har prøvet det. Vi har været i utallige situationer, hvor vi har måttet – selvfølgelig – være uenige med vore kolleger.

Så lad være med at male fanden på væggen. Lad os tage saglig stilling til disse ting. Og indrøm I bare, at i dette folketing kan I altså ikke få flertal for forslagene!

Kent Kirk (KF):

Vi har lyttet med stor interesse til de socialdemokratiske røster her i dag. Jeg er blevet mere og mere overbevist om, at det, der i virkeligheden foregår her fra folketingets talerstol, ikke er en debat om det reelle indhold af EF-pakken. Det er nok mere en debat om de interne socialdemokratiske problemer og det socialdemokratiske forhold til EF.

Jeg er blevet bestyrket i det synspunkt af artikler og kronikker i dagbladet Aktuelt, som jeg med stor interesse har læst i de seneste dage, hvor bla. tidligere landbrugskommissær Poul Dalsager klart har forsøgt at give et råd til socialdemokratiet, og det sam-

me har tidligere parlamentsmedlem Eggert Petersen gjort.

Nu siger hr. Ivar Nørgaard her fra talerstolen, at de vesttyske kollegaer i SPD ikke mener, at det vil få konsekvenser for Danmark, hvis man stemmer nej til det forhandlingsresultat, der nu foreligger. Det har vi andre jo ikke rigtig muligheder for at vurdere, for vi har forstået, at de vesttyske kollegaer har afstået fra at udtale sig til den danske presse efter de møder, der har været med socialdemokratiet.

Vi finder i det konservative folkeparti, at det, der ligger i EF-pakken, er så væsentligt for det danske samfund, at vi ikke kan afvise det. Vi mener, at den helhed, der er skabt, er absolut tilfredsstillende for det danske samfund.

Derfor kan vi naturligvis ikke stemme for den dagsorden, socialdemokratiet har fremsat. Derfor vil det konservative folkeparti stemme imod hr. Ivar Nørgaards dagsorden.

Tørnæs (V):

Ikke mindst socialdemokratiets ordfører har ihærdigt bestræbt sig på at lægge et usikkerhedens slør over, hvad der egentlig er vedtaget i EF-pakken. Selv om man gentagne gange heroppefra har tilbagevist de påstande, som er blevet fremført, er de alligevel trofast blevet gentaget. Nå ja, når argumenterne på den måde slap op, har man ikke holdt sig for god til, som hr. Anker Jørgensen gjorde, at gå ind i en fri fortolkning, en fri oversættelse, hvor man siger, at det, som her er besluttet, betyder, at Rådet har en forpligtelse til at rette sig efter Parlamentet. Det er klart, at hvis det er på den baggrund, hvis det er ud fra den fortolkning af det, som foreligger, forstår jeg godt, at der er et stærkt behov for fra socialdemokratiets side at sprede et usikkerhedens slør.

Hr. Ivar Nørgaard udtaler, at han ikke har særlig stor respekt for sine kollegaer i de andre lande såsom Craxi og Mitterrand, for de kommer jo fra de store lande, og det er noget helt andet at være socialdemokrat i de store lande. Men har hr. Ivar Nørgaard overvejet eller prøvet på at vurdere, hvorfor de små lande i EF-sammenhæng, i EF-medlemskabet: Holland, Belgien og Luxembourg, har taget den stilling, de har gjort, netop at